

# *Soli Deo Gloria*

Jedině Bohu buď sláva

Prosinec 2020

Ročník 1, číslo 2

## OTEVŘI MI OČI

„Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.“ (Lk 24,16)

Je s podivem, že učedníci, kteří tak často slýchali jeho hlas a tak často hleděli na jeho strhanou tvář, ho nepoznali. Nezakoušíš něco podobného? Poslední dobou jsi neviděl Ježíše. Byl jsi u jeho stolu, ale nesetkal ses tam s ním. Procházíš v těchto dnech těžkostmi, a přestože jasně říká: „Já jsem to, neboj se“ (Mt 14,27), nemůžeš ho poznat? Drahé Boží dítě, nacházíš se v takovém stavu? Jenom samotná vírá nám může pomoci, abychom viděli Ježíše. Přivlastni si následující modlitbu: „Pane, otevři mé oči, abych viděl, že můj Spasitel je stále se mnou!“

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

## OBSAH

Modlitba a spokojenost.....	3
V jeslích i v hrobě (Lk 2,11-12; Mt 28,6).....	6
Zachraňující milost buduje (Tt 2,12).....	13
Víra, která běží křesťanský maraton (Žd 12,1-3).....	17
Boží dílo smíření (Gn 33,1-17) .....	28
Proutek z kořene Jišajova (Iz 11-12).....	39

# MODLITBA A SPOKOJENOST

*John Charles Ryle*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

## HOJNOST TRÁPENÍ

Posledně jsem se ptal, zda se modlíš, protože modlitba je jedním z nejlepších prostředků k získání štěstí a spokojenosti.

Žijeme ve světě, kde je trápení hojnost. Tak tomu bylo vždycky od vstupu hříchu do světa. Hřích se nikdy nevyskytuje, aniž by nezpůsobil trápení. A dokud nebude hřích ze světa vymýcen, je marné se domnívat, že lze trápení uniknout.

Není pochyb o tom, že někteří musejí ve svém životě pít z většího kalichu hořkosti než jiní. A jen málo lidí žije dlouho bez trápení nebo starostí jednoho či jiného druhu. Naše těla, naše majetky, naše rodiny, naše děti, naše vztahy, naši zaměstnanci, naši přátelé, naši sousedé, naše světská zaměstnání, všechny tyto záležitosti jsou zdrojem starostí. Nemoci, úmrtí, ztráty, zklamání, odloučení, oddělení, nevděčnost, pomluvy, to všechno jsou obvyklé věci. Nemůžeme svým životem projít bez nich. Jednoho či onoho dne nás dostihnou. Čím větší jsou naše city, tím hlubší je naše utrpení, a čím víc milujeme, tím víc musíme plakat.

## ODPOVĚĎ NA TRÁPENÍ

A co je nejlepším prostředkem veselí ve světě, jako je tento? Jak máme projít tímto slzavým údolím s co nejmenší bolestí? Neznám lepší prostředek než zvyk pravidelně předstupovat před Boha a všechno mu v modlitbě předkládat.

To je jasná rada, kterou dává Bible jak ve Starém, tak v Novém zákoně. Co říká žalmista? „Až mě potom budeš v den soužení volat, já tě ubráním

a ty mě budeš oslavovat.“ (Ž 50,15). „Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.“ (Ž 55,23)“  
Co říká apoštol Pavel? „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ (Fp 4,6-7)  
Co říká apoštol Jakub? „Vede se někomu z vás zle? Ať se modlí!“ (Jk 5,13).

To činili všichni svatí v průběhu celých dějin, které máme zaznamenané v Písmu. To udělal Jákob, když se bál svého bratra Ezaua. To udělal Mojžíš, když ho lidé na poušti chtěli kamenovat. To udělal Jozue, když byl Izrael poražen ajkskými muži. To udělal David, když byl v nebezpečí v Keíle. To udělal Chizkiáš, když obdržel dopis od Sancheríba. To udělala církev, když Petra vsadili do vězení. To udělal Pavel, když byl uvržen do nejzabezpečenější cely ve Filipech.

## NAŠÍM PŘÍTELEM JE JEŽÍŠ

Jediný způsob, jak být skutečně šťastný ve světě, jako je tento, je neustále vkládat všechny své starosti na Boha. Právě snaha nést své vlastní břímě je tím, co tak často způsobuje, že jsou věřící smutní. Když řeknou o svých těžkostech Bohu, on je uschopní, aby je nesli tak lehce jako Samson vrata Gázy. Když se rozhodnou, že si je nechají pro sebe, jednoho dne zjistí, že i luční koník je pro ně břemenem.

Je zde přítel, který stále čeká, aby nám pomohl, pokud mu naše trápení odhalíme. Přítel, který se slitovával nad chudými, nemocnými a ztrápenými, když byl na zemi – přítel, který zná srdce člověka, neboť žil po třicet tři let jako člověk mezi námi – přítel, který umí plakat s plakajícími, neboť byl mužem plným bolesti a dobře znal zármutek – přítel, který je schopen nám pomoci, neboť neexistuje pozemská nemoc, kterou by nemohl vyléčit. Tím přítelem je Ježíš Kristus. Šťěstí docílíme tím, že mu budeme stále otevírat svá srdce. Kéž bychom byli všichni jako ten chudý křesťan, který, když mu vyhrožovali a trestali ho, odpověděl jen toto: „Musím to říct Pánu.“

Ježíš může učinit ty, kteří mu důvěřují a volají k němu, šťastnými, ať jsou jejich vnější okolnosti jakékoliv. Může jim dát pokoj srdce ve vězení, spokojenost uprostřed chudoby, útěchu uprostřed bolestné ztráty, radost na pokraji smrti. V něm je plnost s mocí pro všechny jeho věřící údy – plnost, která je připravena vylít se na každého, kdo bude v modlitbě žádat. Kéž by lidé pochopili, že štěstí nezávisí na vnějších okolnostech, ale na stavu srdce.

## VÝSLEDKY MODLITBY

Modlitba nám může odlehčit kříže i nadmíru těžké. Může přivést na naši stranu Toho, kdo nám pomůže je nést. Modlitba nám může otevřít dveře, když se na naší cestě objevila překážka. Může přivést Toho, kdo řekne: „To je ta cesta, jdi tudy.“ Modlitba může vpustit paprsek naděje, když se naše pozemské výhledy zdají temné. Může přivést Toho, kdo řekne: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ Modlitba nám může získat úlevu, když ti, které milujeme nejvíce, odejdou a svět nám připadá prázdný. Může přivést Toho, kdo vyplní tu mezeru v našich srdcích sebou samým a vlnám v nás řekne: „Zmlkni a utiš se.“ Kéž by lidé nebyli jako Hagar v poušti, zaslepení, že by neviděli pramen živé vody ve své blízkosti.

Chci, abys byl šťastný. Víím, že ti nemohu položit užitečnější otázku, než je tato: „Modlíš se?“

*Přeložila Julie Petrecká.*

Předchozí kapitoly z knihy „Povolání k modlitbě“

1. [Modlitba je nezbytná ke spáse člověka](#)
2. [Zvyk modlit se je znakem opravdového křesťana](#)
3. [Modlitba – nejzanedbávanější povinnost](#)
4. [Modlitba je zdrojem velikého povzbuzení](#)
5. [Svědomitost v modlitbě: Tajemství svatosti](#)
6. Modlitba a odpadnutí

## V JESLÍCH I V HROBĚ (LK 2,11-12; MT 28,6)

*Jan Karafiát*

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

### MODLITBA NA POČÁTKU

*Panovníku Hospodine, požehnaný Bože, Otče, Synu i Duchu svatý, ty jediný a trojjediný, ty lásko věčná, který jsi z velikého svého milování všechny věci zformoval, který jsi i nás z veliké lásky na tento svět postavil, abychom byli svědkové tvého milování, a který zůstáváš věčně věků Otec milosrdenství a Bůh všelikého potěšení, který nezapomínáš na dílo rukou svých, aniž kdy dílo své opouštíš. Slaveno budiž jméno tvé, který, jak jsi mluvil, tak i v plnosti časů učinil a poslal jednorozeného přemilého svého, který by byl svrchovaně dostatečný k té pomoci, kterou jsi zamýšlel od věků a kterou jsi slíbil těm, kteří v tebe doufali a očekávali na tebe z celého srdce. Požehnáno budiž jméno tvé, že i nám se zjevila ta milost spasitelná všem lidem vyučující nás, abychom se zřekli bezbožnosti a světských žádostí, a žili střízlivě, spravedlivě a zbožně na tomto světě.*

*Ano, požehnáno budiž jméno tvé od věků až na věky, ty Vévodo a dokonavateli spasení našeho drahého Pána a Spasitele Ježíše Krista, že jsi přišel v plnosti časů takový, jakého nám zapotřebí bylo. Ty, jehož nebesa nebes obsáhnout nemohla, snížils se k nám chudý, ačkoliv jsa bohatý, abychom my chudí v tobě zbohatli. Tys sám sebe zmařil, způsob služebníka přijav, a byl jsi poslušný až do smrti, a to smrti na dřevě kříže. Ó, vítej, Jezukriste, s nebes vysokosti, vítej z panny čisté náš předrahý hosti, od Otce jsi vyšel, spasit nás přišel, těšíme se tobě, pějíce v té době: Vítej, králi náš!*

*Takového slušelo nám mít Strážce a Spasitele duší našich, který by se za nás obětoval. A my ti děkujeme, že takového Pomocníka a Spasitele v tobě*

*máme. Tobě děkujeme za tvé narození, za tvé ponížení, za tvůj svatý život, za tvé převzácné učení i za to světlo, které jsi i nám zjevil, za tvé přehořké utrpení, za tvou žalostnou smrt i za tvé slavné zmrtvýchvstání. Děkujeme tobě, že jsi hříchy naše na sebe vzal a zahladil na věky věků, a že ses nám slovy svými zavázal, že, s námi jsi po všechny dny až do skonání světa.*

*Smiluj se nad námi, když my, takoví, jací jsme, z různých stran a poměrů v tom všichni stejní, že hříšníci jsme před tebou, přicházíme k tobě. Ó, Beránku Boží, sejmi naše hříchy, obmyj nás krví svou a tak nás ozdob svou vlastní spravedlností, abys se zalíbením na nás hleděl nyní i vždycky, abychom se trpělivě tebe drželi, aby ses k nám skláněl a podle svého srdce přeměnil všecku naši bytost, abychom to tak vlastně okoušeli, že máme Pomocníka a Spasitele, který má péči o nás.*

*Zapal nás tou láskou první, která tobě přísluší nade všechny a nade všecko a takovou láskou k lidem, jaká jim přísluší, abychom se radovali ze všeho, co ze své štědrosti jsi jim udělal, a abychom toužili po tom, aby se všichni radovali tou radostí nevymluvnou a oslavenou.*

*Pokorně se přimlouváme za ty, kteří tebe neznají a chodí doposud bez tebe. Obráť je k sobě. Voláme za všechny ty, kteří s námi bývají kolem Slova tvého, abys je vyhledal a jim požehnal, tak aby požehnáním byli na této zemi.*

*Voláme za celý národ náš. Otevři průduchy své nebeské a sešli vláhu Ducha svého svatého. Proměň srdce naše, aby všichni mocí tvou proměnění byli, aby staré věci pominuly a zjevila se sláva tvá v našich končinách, aby i z nás vycházeli zástupové těch, kteří by zvěstovali potěšené věci, aby se všechny národy rozpomenuly a spolu s námi volaly: „Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj a lidem dobrá vůle pro Ježíše Krista, požehnaného od věků na věky.“ Amen.*

- *Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí. (Lk 2,11-12)*

- *Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. (Mt 28,6)*

Tak andělé tam v Betlémě a tak andělé tam v Jeruzalémě v zahradě toho vznešeného pána u hrobu, vytesaného ve skále. „Není zde; byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel.“ A vy pozorujete, že mi v tom prvním textu záleží hlavně na těch slovech „položené do jeslí“ a v tom druhém textu „podívejte se na místo, kde ležel“. Ano, tak jsem to spojil dohromady, ale ten první text je vánoční a ten druhý velikonoční. Jak byste to mohli oddělovat? Co Bůh spojil, to vy nemáte rozdělovat. Kdyby přišel na svět, aby si jen v jeslích poležel, pak bychom neměli Spasitele. Když jste písmáři, tak řeknete: My vidíme velikonoce v prvním textu. Narodil se Spasitel. Co pak nevidíte v tom ten jeho hrob, když vás má vykoupit ze všech nepravostí?

Rád bych vytkl šestero věcí.

## **1. TU JDE PÁN NA SVĚT, TEN, KTERÝ SLOVEM SVÝM ZFORMOVAL VŠECKO, KTERÝ JE PŮVOD VŠEHO ŽIVOTA.**

Když on jde na svět – to je jádro a vrchol všech jeho plánů, to znamená, že přišla plnost času. Nu, těšte se, když dochází na to, co on na věky věků zamýšlel! Pak dojde na všechno to ostatní, co se týká vás a mne a všeho světa. Kdy to bylo, na tom mi velmi málo záleží. Mně všechno záleží na tom, že to bylo. Nezdá se, že to bylo v zimě. Rozumná římská vláda by nepoložila sčítání lidu na dobu zimní. Nepodobá se, že to bylo v zimě, když pastýři nocovali u svých stád. A proč to církve položila na den 25. prosince? Proto, že dnes je nejkratší den v roce, kdežto památný den Jana Křtitele položila na 24. června, nejdelší den v roce. On bude růst, ale já jsem na to, abych se menšil. Od dnešního dne pořád dne přibývá. Na tom však nezáleží, ale na tom, abyste to vystihli, že to byla právě věc, kterou on zamýšlel od věků. Z našeho stanoviska to vypadá tak, že on jde, aby napravil, co jsem já pokazil. Ale z jeho stanoviska je to jinak. Všecko je jeho. Nikdy se nestalo nic, co on



nezamýšlel. Všecko pojal do svých plánů. Vy musíte konat to, co on si přeje. Když to chápu, tak se těším a jsem tak doufanlivé a potěšené myslí. Když na tu sochu v ráji dechl, on do člověka vdechl svého Ducha svatého. „Všechno, co učinil, je velmi dobré.“ Nemohlo by se mu to tak líbit, jak se mu to líbilo, ale když ustoupil, aby ten duch Boží ustoupil od Adama, ukáže se, že ten člověk je tělesný jako my. A to proto, aby docházelo na to lepší, co on strojí, aby šel a napravil, co je vaše vina, ale do jeho plánu pojatá.

## II. KDYŽ ON JDE, CO PŘINÁŠÍ? PŘINÁŠÍ SPASENÍ.

Jaké je to jeho spasení? Divné. To není takové, jaké vy si myslíte. Jaký je on divný ve všem, tak je divný, když pořizuje vaše spasení. Otevřete si, prosím, Ga 1,11; „Ujišťuji vás, bratří, že evangelium, které jste ode mne slyšeli, není z člověka.“ To není nic, co by si člověk dovedl vymyslet. Každý přirozený člověk, když to slyší, že vzal tělo na sebe a ležel v jeslích, řekne: „Nu, to bude pěkný Spasitel!“ To je úplně rozumné z vašeho stanoviska. Ale když se stanete lidem Božím, vidíte veliké světlo. On si přeje, abych byl nejšťastnější člověk na světě, ne v ráji, ale šťastný na takovém nešťastném světě. To je něco víc, než co jste si mysleli, že budete šťastni v ráji. Ale kde bych já byl šťastný na takovém nešťastném světě, když já jsem takový, jako ten nešťastný svět kolem! Ó, kdybys to viděl! Vždyť já jsem tělo, a co ze mě prýští, jsou skutky těla, ovoce těla, hřích. Je to možné, abych byl šťastný? To je naprosto nemožné. Myslete si, že se vaše duše skládá ze samých krásných strun, které jsou krásně nebesky naladěny. A teď si představte skutek těla. Jedna z těch strun se rozladí. Kdo to napraví? Žádný z těch rozladěných, žádný z těch nešťastných. Ale co tu vidím? Tu jde ten nejšťastnější. Ano, on má s sebou radost, „ale pokud není v těle“, řeknou ti bystří. Tu však vidíme to tajemství. On jde na svět, aby byl ten nejmenší sám u sebe. To je náramné štěstí. A byl ten nejšťastnější člověk. Když jsem veliký sám u sebe, tak si mnoho slibuji a čekám veliké věci. Ale to je vaše zpečetěné neštěstí. On nečeká od nikoho nic, leč co mu sám dá. On se jde proto položit do jeslí, aby se položil v tom chladném hrobě.

### **III. JAK SE MU TO DAŘÍ, KDYŽ SE PUSTÍ DO DÍLA SPASENÍ?**

Mnohý řekne: Ono mu to nejde. Již jako mládeneček je obdivován od těch učených lidí, takový krásný pohled, takový obrázek učenosti. Vyrovná se všem prorokům. On mluvil, jako nikdo nemluvil, ale k velikému skutku se nedovede odhodlat, aby hnal nepřátele ze země. Ano, kdyby byl na to myslel! A konec je smutný. Ted' leží jako Spasitel, který neprosadil to své. Jsou zklamáni i ti, kteří ho měli rádi. „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael.“ (Lk 24,21) Všecko pryč. My jsme se nadáli, ale my jsme se zklamali! Ono to nejde. On, ten svrchovaný Pán přišel, aby pomohl, ale ono mu to nejde. I vy, dobří přátelé, řeknete: Ono mu to nejde. Ale to je právě to pravé. On půjde a shladí hřích. „Předpověděl vám.“ On má všecko od věků promyšlené. To není něco, nač došlo teprve, když byla nouze. On umřel pro můj hřích na dřevě kříže. To je jádro nebeských plánů. A když to vynecháte, musíte mi dovolit, abych vám řekl, že nejste křesťané. Ten nebeský Pán se položil v jeslích a v hrobě, aby mně spasil.

### **IV. KDE NA TO STAČÍM, ABYCH TO VYSTIHL?**

Na to přirozený člověk nikdy nestačí. Na to já nejsem, abych vám to přirozeně vykládal, ale když se mu to zalíbí, on to vyloží i tomu nejneučenenějšímu, že je mu to jasné. Má věc je, abych vyložil, že to tak je. Když se o to pokouším, abyste pochopili, tak jsem se já zapomenul. Vy jste nepochopili a vina je na mně. Když toho svého Ducha Bůh od Adama vezme, tak je tělesný jako my. Ale když vdechne zase svého Ducha, začne se ohlížet po Bohu, svém Spasiteli. Tak to jde. Když na vás dechne, bez jakýchkoli domluv, začnete každý rvát nad sebou, ale pokud nedechl, všechny řeči marné! Nedechne na vás nadarmo. Vždy vzbudí touhu, že ho musíte mít.

### **V. TO PÁTÉ SE TÝKÁ NÁS, KTERÍ TO OKOUŠÍME**

On tady byl, on ležel v jeslích a v hrobě a všecko je v nejkrásnějším pořádku. Vy si můžete myslet: Ted' to bude chodit jako v ráji! A ono se

ukáže, že to tak není. Jako on je divný, když koná spasení, tak je divný i v našem vedení. On odpočívá v jeslích, on odpočívá v hrobě. Ale to není všechno. Ještě na jednom místě se praví, že on odpočívá. Otevřete si, prosím, Marka 4,38-39: „On však na zádi lodi na podušce spal. I probudí ho a řeknou mu: ‚Mistře, tobě je jedno, že zahyneme?‘ Tu vstal, pohrozil větru a řekl moři: ‚Zmlkni a utiš se!‘ I ustal vítr a bylo veliké ticho.“ Tu máte to třetí místo v Písmu, kde Pán Ježíš odpočívá. Je bouře a on si na lodi odpočívá! Má pokoj, ale ti kolem si myslí, že jsou v nebezpečí života. Tak to s tebou bude vždycky chodit. Na světě můžeš čekat, co člověk může čekat, když se pustí na moře. Na světě se musejí čekat bouře. On to zamýšlel, abys byl a zůstal na světě, ale on má péči o tebe. Tak tě vede a budeš se věčně v nebi rozpomínat, jaké to na světě bylo. Zde byly samé těžkosti, ne jako v nebi, kde je to hladké všechno. On ti přeje, čekej jen, až se ukáže jeho světlo. Tak je divný, když tě vede.

## VI. KDE MÁŠ VŠEHO TOHO JAKÉ ZNAMENÍ?

Nu, ty texty to povídají. On ležel v jeslích a v hrobě a zase vstal, on, který všechno zformoval. A ty řekneš: Jaký v tom rozum, kdo to může kontrolovat? Nikdo. Vy nemůžete ani kontrolovat údaje ze včerejšího dne. Jaký tedy máte důkaz? Ten důkaz, který vám z milosti dal. On je Pomocník a je tu jeho krásná, čistá církev. Zatím jiného důkazu neráčil dát. Jak tomu mám rozumět? Nu, tady jsou mrákoty a jen mrákoty, když tu není ten, který se položil v jeslích a v hrobě. Ale je-li tu ten, který se položil v jeslích a v hrobě, pak se objeví i jeho světlo. „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi!“ To jste vy. On si přeje, aby tu byla potopa, ale vy jste na korábu, který se vznáší nad vodami a Pán Ježíš přebývá s vámi a on si přeje, aby to zatím jiné nebylo. A zatím tu svítí uprostřed temností to světlo, které je u jeho lidu.

O to běží, abych já byl jeho a okoušel, že je můj Spasitel a nedal se klamat tím, co mi mé tělo a vaše tělo napovídá. Boží pravidla platila v přírodě od věků, když jste vy o tom nevěděli nic. To, co je skryté, platí od věků, třebaš vy posud nevíte nic. Tak se věci mají duchovně. Platí to všechno od věků, ale

já jsem neviděl nic, protože se mu nezalíbilo se mne dříve dotknout, než se mne dotkl a zjevil mi to, že potřebuji Spasitele. Pak pochopím všechno. On se položí v jeslích a v hrobě. Tobě je to zvěst spasení, ale těm druhým je to židovská pověst ani ne tak pěkná, jako ty báje řecké. „Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí ... Pojdte se podívat na místo, kde ležel.“ Amen.

Kázáno 25. prosince 1910.

# ZACHRAŇUJÍCÍ MILOST BUDUJE (Tt 2,12)

*Jaroslav Kernal*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *[Ukázala se Boží milost, která] ... vychovává nás k tomu, abychom ... žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku. (Tt 2,12)*

Zde se dostáváme k pozitivní stránce díla Boží milosti v křesťanovi. Negativní stránka znamená odřeknutí se hříchu, pozitivní stránka znamená nahradit ty negativní věci pozitivními, nahradit hřích svatostí. Četli jsme z Koloským tři o svlečení starého člověka – ten text pokračuje:

- *... a oblecte nového, který dochází pravého poznání, když se obnovuje podle obrazu svého Stvořitele. (Ko 3,10)*

Poznali jsme Stvořitele, každý křesťan byl vyučen od Otce, což znamená, že má nové srdce a poznává Boha v pravdě skrze Ježíše Krista. To je dílo Ducha svatého, kterým jsme byli uschopněni k novému životu. Někdy křesťané říkají, že mají Ducha svatého a tedy nepotřebují nic dalšího, nepotřebují další vyučování, nepotřebují učení, nepotřebují trénink a sebezapírání – prý by to bylo zákonické. Ale náš text ukazuje přesný opak! Ti lidé na Krétě byli křesťané. A je docela možné, že byli křesťany dlouhou dobu, možná několik desetiletí. Byli to křesťané, kteří měli Ducha svatého, přesto nežili úplně zbožně. Přesto museli slyšet taková napomenutí, která jsme četli jak z první, tak ve druhé i ve třetí kapitole. Měli také Písmo, ale ani to jim nestačilo. Co ještě potřebovali? List Titovi ukazuje, že potřebovali zdravou církev vedenou biblicky kvalifikovanými staršími, kde se bude kázat zdravé učení a křesťané se budou navzájem budovat v lásce. Protože to je ten hlavní prostředek Boží výchovy, tréninku, Božího vyučování. Bez zdravé církve to nepůjde.

Zdravá církev je místem, kde je křesťan vyzbrojován ke každodennímu zbožnému životu – v rodině, ve společnosti, v zaměstnání, v odpočinku.

Zdravé učení v místním sboru je prostředkem milosti, který Bůh používá k tomu, aby nás vychovával ke zbožnému životu, k tomu, abychom žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku. Důraz dvanáctého verše, cíl Boží výchovy v životě křesťana, je položen na zbožném životě, na tomto nynějším životě. Není to ani tak o odřeknutí se bezbožnosti a světských vášní – to je nezbytný předpoklad zbožného života. Nelze žít zbožně, pokud člověk setrvává v bezbožnosti. Nelze žít rozumně, pokud je život člověka řízen a ovládán světskými vášněmi. Důraz je položen na rozumném, spravedlivém a zbožném životě.

Zastavme se na chvíli u rozumnosti v životě křesťana. Stále se setkávám s křesťany, kteří nechtějí mít s rozumem nic moc společného. Mimochodem – obvykle podle toho také vypadá jejich život. Někdy nás obviňují, že přistupujeme k Písmu jenom intelektuálně, že chceme všechno nastudovat, všemu rozumět, všechno nějak uchopit a pochopit, že klademe velký důraz na slovíčka, na Bibli, na přesný význam, na teologii, na pravdu. Chápu, že pro řadu křesťanů je to problém, protože stále více převládajícím pohledem je, že Bibli lze interpretovat různými způsoby a nemůžeme povyšovat jeden výklad nad jiný a dělat z nějakého výkladu jedinou pravdu. Ale to je nejenom hloupost, je to rouhání v přímém přenosu. Víte, dokonce i v těch nejobyčejnějších věcech, třeba když si jdete koupit jablka nebo pečivo, používáte svůj rozum a nevyberete si shnilé jablko nebo spálený chleba – nikdo neřekne, že to přece úplně jedno, že jenom záleží na úhlu pohledu. Přesto v přístupu k Písmu to mnozí dělají. Vzдорují proti pravdě a nechápou, co to znamená žít zbožně, být vychováván Boží milostí.

Náš text říká, že Boží milost nás vychovává k tomu, abychom žili rozumně. To slovo má řadu příbuzných slov, která ukazují na zdravý způsob života, na střízlivost, střídmost, uvážlivost. Mluví to o životě, který je postavený na dobrém základě, který není ztřeštěný, hloupý, nerozvážený, lehkomyšlný nebo nezodpovědný. Není to život na houpačce, kdy člověk lítá sem a tam, kdy je zmítán a unášen závanem kdejakého učení, lidskou falší, chytráctvím nebo lstivým sváděním k bludu (Ef 4,14). Mluví o

člověku, který přemýšlí o důsledcích dříve, než něco udělá nebo něco řekne, který promýšlí své kroky a uvažuje o své cestě. Je to život, o kterém mluví Pán Ježíš Kristus, když popisuje učednictví, když mluví o následování. Říká, že člověk si musí nejdříve spočítat náklad, než začne stavět.

- *Jinak – až položí základ a nebude moci dokončit – vysmějí se mu všichni, kteří to uvidí. (Lk 14,29)*

Pro křesťanský život proměňovaný Boží milostí je typické rozumné jednání. Je to uvážlivý, rozvážný život. Už jsme četli žalm první – každý den, ve dne v noci, rozjímám, přemýšlím o tvém Slově. Křesťan musí používat svůj rozum, aby mohl žít zbožně, aby rozuměl tomu, co je to spravedlnost a mohl žít spravedlivě. K tomu nás vychovává Boží milost. Nevychovává nás k tomu, abychom se řídili svými pocity nebo náladami, abychom otevřeli Písmo a zapíchli někam prst a to prohlašovali za Boží vůli, ale vede nás k tomu, abychom žili rozumně, abychom přemýšleli nad tím, co děláme, proč to děláme i jak to děláme, abychom zkoumali, zda způsobem našeho života bude oslaven Pán Ježíš Kristus. Zbožný způsob života je takový život, který je cele soustředěný na Krista. Pavel popsal:

- *... tajemství zbožnosti: Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)*

To je zjevení Boží milosti! Kde se zjevuje? V Kristu Ježíši, v evangeliu:

- *Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. (J 1,17)*

Milost, která se zjevila, milost, která zachraňuje, milost, která nás vychovává – to je jedna jediná milost, která se stala skrze Ježíše Krista, která k nám přichází v evangeliu Kristově. Tady je úhelný kámen spasení, tady je klíč ke zbožnému životu – a tím je evangelium. Křesťané, to je přesně to, co zoufale potřebujeme – víc evangelia. Hluběji rozumět pravdě evangelia, být proměněni mocí evangelia, zakoušet slávu evangelia Kristova.

Milí čtenáři, pokud nejste křesťané, nebo nemáte jistotu, že jimi skutečně jste, protože ve svém životě nevidíte proměňující moc evangelia, nezakoušíte milost, která vychovává ke zbožnému životu, zde je východisko – evangelium Ježíše Krista. Boží syn se stal člověkem, aby na lidském těle vzal na sebe hříchy svého lidu. Byl ukřižován – Bůh ho odsoudil ke smrti místo nás, ztotožnil ho s našimi hříchy a obrátil proti němu svůj svatý hněv, který měl s věčnými důsledky dopadnout na nás. Ale protože byl Kristus bez viny, třetího dne vstal z mrtvých a každý, kdo v něj věří, má život věčný. Kristův kříž je místo, kde se zjevila Boží milost, kde se zjevila Boží láska, kde se zjevila Boží spravedlnost, kde se zjevil svatý Boží hněv. Jenom skrze kříž může být člověk zachráněn před přicházejícím Božím hněvem, jenom skrze kříž může zakoušet velikost Boží lásky, jenom skrze kříž se otevírá přístup k Boží milosti, která zachraňuje i vychovává, jenom skrze kříž může člověk dosáhnout věčného života, jenom tam může duše odpočinout od břemena hříchu a spočinout v pokoji. Proto vás chci všechny pozvat ke kříži, ke Kristu ukřižovanému a zmrtvýchvstalému.

Každého z vás dnes Kristus volá k pokání a k víře. Je jedno jestli jste křesťany rok, deset let nebo se ještě stále vzpíráte Bohu – každého z nás Bůh volá k pokání. K pokání z bezbožnosti, k pokání z lásky ke světským vášním, které nemohou nasytit duši, k pokání z nerozumného způsobu života, k pokání z nespravedlivých činů, myšlenek i postojů. A každého z nás jak tu dnes jsme, volá Bůh k tomu, abychom se cele spolehli na Krista, na jeho mocné dílo, v němž se zjevuje plnost a hojnost Boží milosti. Jenom v něm je naše záchrana, jenom skrze něj nás Bůh vychová, jenom jím nás Bůh posvěcuje, jenom do jeho podoby rosteme.

- *On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. (Tt 3,5-7)*



# VÍRA, KTERÁ BĚŽÍ KŘESŤANSKÝ MARATON (ŽD 12,1-3)

*Steven Cole*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Mnoho let jsem jako svou hlavní pohybovou aktivitu pěstoval jogging, ale maraton jsem neběžel nikdy. Na tak dlouhý závod jsem nikdy neměl dost silná kolena. Párkrát jsem absolvoval závod na deset kilometrů. Ale jestli jste někdy běželi třeba jen pětikilometrový závod, měli byste se s naším textem dokázat ztotožnit. Pokud byste si při samotném pomyšlení na to, že byste se měli zúčastnit takového závodu, raději dali šlofíka, jenom vás upozorním, že tuhle metaforu křesťanského běhu na dlouhé tratě jsem převzal z textu samotného. Nevymyslel jsem si ji! Jestli jste zápecnický typ, snad jste viděli v televizi závod, který vám pomůže tohle kázání pochopit.

V Židům 10,36 autor čtenáře pobízí: „Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno“ (dosl. „zaslíbení“). Kap. 11 pak věnuje četným příkladům svatých ze Starého zákona, kteří vírou vytrvali, třebaže se na rozdíl od nás nedočkali toho, co měli slíbeno, totiž Krista. V našem textu se autor vrací k tématu vytrvalosti a říká: „Máme jak tento obrovský zástup starozákonních svědků, tak Krista samotného, jenž je vrcholným příkladem člověka, který vírou vydržel strašlivé utrpení. Vytrpěl kříž a nyní přebývá po Otcově pravici.“ Takže, víra vytrvale běží křesťanský maratón, protože se soustředí na Krista, který podstoupil kříž a obdržel odměnu.

## **1. KŘESŤANSKÝ ŽIVOT JE NÁROČNÝ MARATÓN, KTERÝ MUSÍME BĚŽET.**

Před lety mě našla jedna mladá narkomanka v telefonním seznamu a pak mi často volala. I když byla vdaná a měla dvě malé děti, byla závislá na

drogách. Neměla nejmenší představu o tom, že normální lidé v noci spí, takže mi volala třeba ve dvě ráno z nějaké budky, zfetovaná a naprosto mimo. Tvrdila, že věří v Krista a že ho chce následovat, ale neměla ani tu nejmenší představu, co to znamená. Jednou, když byla jakž takž při smyslech, jsem jí podrobně popsal, jak vypadá každodenní život s Kristem. Vysvětlil jsem jí, jaké to je, trávit denně čas v modlitbě a v Božím slově, co to znamená poslouchat Bibli, jak přemýšlet jako křesťan, a tak dále. Když jsem skončil, zeptal jsem se: „Dělala jste někdy něco aspoň přibližně takového jako to, co jsem vám právě popsal?“ „Jo,“ odpověděla, „jednou jsem to vydržela čtrnáct dní, ale nic z toho nebylo.“ Myslela si, že to poctivě vyzkoušela, když tomu dala dva týdny! Vysvětlil jsem jí, že křesťanský život není sprint na dva týdny. Je to maratón na celý život.

Křesťanský život je celoživotní vyčerpávající běh, na jehož trati leží kopce, které je nutno přelézt, a močály, které je třeba přebrodit. Abychom doběhli do cíle, potřebujeme sebekázeň, abychom se dostali do formy, potřebujeme si udržet motivaci a potřebujeme vytrvat v úsilí. Nikdo nenastupuje k maratonu s myšlenkou, že to možná nevydrží déle než míli. Dobře doběhnout znamená všechno. V tomto běhu nezávodíme s ostatními věřícími. Všichni běžíme za jeden tým. Bojujeme proti nepříteli našich duší, který vede válku proti Božímu království a chce, abychom odpadli.

## **2. ABYCHOM DOKÁZALI BĚŽET KŘESŤANSKÝ MARATÓN, MUSÍME SE DOSTAT DO FORMY A VE FORMĚ TAKÉ ZŮSTAT.**

Jak jsem řekl, to hlavní je sebekázeň motivovaná cílem dobře doběhnout. Konkrétně to ale znamená dvě věci:

### ***A. Musíme se zbavit vsí přítěže.***

Příslušné řecké slovo znamená „váha“. Může označovat tělesnou váhu (nadváhu) či nadbytečná břemena. Starověcí řečtí atleti ve skutečnosti běhali nazí, aby jim nic nepřekáželo. Dnešní olympionici bývají velmi skoupě oděni. Nestojí o to, aby je cokoliv zpomalovalo nebo připravovalo o

energii. Představte si start bostonského maratonu. V předních řadách startovního pole čekají na výstřel ze startovací pistole vyrýsovaní, svalnatí závodníci z Keni. Je tam také pár šlachovitých amerických běžců. A mezi nimi stojí tlustoch nadtý v bomberu, kapsáčích, pohorkách a s dvacetikilovým ruksakem. Ze zvědavosti se zeptáte: „Co to máte v tom batohu?“ „Sodovku a energetické tyčinky, abych mohl dokončit ten závod,“ odpoví. „Jasně!“ pomyslíte si. Tenhle člověk nemá šanci ani doběhnout do cíle, o vítězství nemluvě, protože se nezbavil vší přítěže. Přítěž tu stojí vedle hříchu jako něco od něj odlišného. Zahrnuje to věci, které nejsou špatné samy o sobě, ale je na nich špatné to, že vám brání běžet tak, jak byste měli. Kdybyste se zbavili těch těžkých pohorek a obuli si nějaké běžecké boty, běželo by se vám lépe. Kdybyste zahodili ten ruksak a oblékli si šortky a top, možná byste i doběhli do cíle.

Dovolte mi být konkrétnější – budu riskovat, že někomu šlápnu na kuří oko, ale dělám to proto, abych vám pomohl s aplikací. Řekněme, že ráno nemáte čas přečíst si *i* Bibli, *i* noviny, než vyrazíte do práce nebo do školy. Co si vyberete? Namítnete: „Ale musím přece zůstat v obraze, pokud jde o to, co se děje ve světě!“ Vážně? Kde to v Bibli stojí? Bible říká, že musíte pít poctivé mléko Božího slova, abyste díky němu rostli ve své spáse (1Pt 2,2). Možná nemáte čas, abyste četli *cokoli*, protože si nenařídíte budík tak, aby zazvonil natolik včas, že budete moci strávit třeba jen deset minut s Pánem. Musíte se zbavit přítěže, kterou pro vás představuje to, že máte svůj spánek nebo noviny raději než Boha.

Jinou přítěží v závodě může být příliš mnoho odpočinku. Všichni potřebujeme mít ve volném čase *nějaké* volno, abychom načerpali nové síly, otázkou ale je: „Kolik volna potřebujete?“ Mnoho křesťanů tráví každý večer sledováním televize nebo hraním počítačových her, a přitom nemají čas studovat Bibli nebo číst dobré knihy. Považují celý víkend za čas určený pro rekreaci, i když to znamená vynechat církevní shromáždění. Abychom mohli běžet náš závod, musíme se těchto přítěží zbavit.

Někteří křesťané si v této souvislosti kladou špatnou otázku. Ptají se: „Co je na tomhle filmu nebo na poslouchání téhle hudby nebo na té a té aktivitě špatného?“ Správná otázka má znít: „Pomáhá mi to růst ve zbožnosti?“ Pokud ne, zahodte to jakožto mrtvou zátěž.

***B. Musíme se zbavit všeho hříchu, který se nám tak snadno připlete pod nohy.***

V biblických dobách nosili lidé dlouhý oděv. S dlouhou tunikou či suknicí, která se vám plete mezi nohama, se nedá běžet. Buď si ji musíte vykasat a zastrčit za opasek, nebo ji dát úplně pryč. Pokud jde o hřích, toho se musíme, chceme-li běžet křesťanský závod, zbavit úplně. Nejde tu jen o určité zakořeněné hříchy, ale o všechny hříchy. Hřích vždycky vychází z mysli, a proto musíme všechny své hříchy rozsuzovat na úrovni myšlenek. Pýcha, chtíč, závist, hamižnost, hněv, nespokojenost, sobectví – to všechno vyvěrá z našeho myšlenkového života. Pokud jim učiníte přítrž tam, dál se nedostanou. Pokud se jimi v mysli dále zabýváte, pak jim poskytnete příležitost dozrát a projevit se v hříšných slovech a činech (Jk 1,14-15). Autorovi jde ovšem především o to, že křesťanský závod se nedá běžet, když pořád zakopáváte o své hříchy.

**3. ABYCHOM DOKÁZALI BĚŽET KŘEŠŤANSKÝ MARATÓN, MUSÍME BĚŽET VYTRVALE PO TRASE, KTEROU MÁME VYTYČENU PŘED SEBOU.**

Všimněme si dvou věcí:

***A. Trasu závodu pro nás vytyčil Bůh.***

Když běžíte maraton, nemůžete si trasu vybírat sami. Když z trasy sejdete, budete diskvalifikováni. Závod „je před námi“, stejně jako radost v Ježíšově případě „byla před ním“. Bůh je tím Svrchovaným, který určuje trasu každému z nás, tak jako poslal Ježíše na trasu, na které ho čekalo ukřižování. Abychom v křesťanském maratonu doběhli do cíle, je důležité

mít neustále na paměti, že trasu pro nás vytyčil svrchovaný Bůh. Některá místa na trase se vám nemusí líbit. Může vás to svádět k reptání: „Proč se musím trmácet do takového krpálu nebo proč se musím brodit tímhle močálem?“ Odpověď zní: „Protože to tak rozhodl svrchovaný Bůh.“ Pokud svou vůli nepodřídíte jeho vůli, nebudete schopni běžet vírou.

### ***B. Musíme běžet vytrvale.***

Běžet vytrvale vyžaduje, abychom se na závod dívali s určitou perspektivou. Pokud si představujete, že je to závod na čtyři sta metrů, nepovedete si zrovna nejlépe, až po čtyřech stech metrech všichni poběží dál. Když zjistíte, že závod sotva začal, nejspíš to s takovýmhle nesprávným postojem vzdáte. To měl Ježíš na mysli, když mluvil o tom, že si máme spočítat, co nás to bude stát, když ho budeme následovat (Lk 14,28-33). Než se zbrkle zavážete stát se křesťanem, promyslete si to. Jste ochotni vynaložit to úsilí, ten pot, tu vytrvalost, tu bolest, kterou vás to bude stát, než urazíte celou vzdálenost? Jestli ne, tak ani nenastupujte na start, jinak budete vypadat pěkně hloupě, až budete muset odstoupit po čtyřech stech metrech!

## **4. K TOMU, ABYCHOM VYTRVALI V BĚHU, NÁS POVZBUZUJÍ TI, KDO BĚŽELI PŘED NÁMI, ALE PŘEDEVŠÍM JEŽÍŠ SÁM.**

Jedním z klíčů k tomu, aby člověk uběhl celou trasu, je samozřejmě motivace. Kde ale vzít motivaci k tomu, aby člověk vydržel běžet křesťanský maratón? Autor nám nabízí dva zdroje, oba nesmírně cenné, ten druhý však nesrovnatelně významnější než ten první.

### ***A. Davy svědků nás povzbuzují, abychom běželi dále.***

Úvodní slova verše 12,1 odkazují zpět na kapitolu 11. Všichni starozákonní svatí, kteří vírou obstáli ve všech možných zkouškách, by pro nás měli být povzbuzením, abychom běželi dál, i když máme chuť to vzdát. Slovo „oblak“ bylo v klasické řečtině jako metafora pro ohromný dav používáno běžně. (Calvin's Commentaries [Baker], s. 311, pozn. red.). Je otázkou, zda se tito

svědkové dívají z nebe na nás, jak běžíme, nebo zda se my máme dívat na jejich svědectví (což lépe odpovídá významu slova „svědek“) a brát si z něj příklad, jak se náš závod běží. Bible nikde nenaznačuje (ledaže to naznačuje tady), že ti, kdo jsou v nebi, sledují náš zápas na zemi.

V souvislosti s metaforou závodu je pravděpodobné, že tato slova představují, jak běžíme závod a na trase potkáváme svaté ze Starého zákona (a můžeme doplnit, že i další hrdiny víry z Nového zákona a také ty, kdo žili po biblické době). A příklady jejich víry na nás volají: „Vydrž, zvládl jsem to já a ty to zvládneš taky! Já vím, je to dřina, ale stojí to za to! Nevzdávej to! Cílová páska už není daleko!“ Doporučuji vám, abyste studovali životy jak té spousty zajímavých postav z Bible, tak ostatních velkých mužů a žen, kteří kdy v celé historii církve běželi závod víry. Dozvíte se o jejich selháních, takže nebudete muset opakovat stejné chyby. A dozvíte se také o tom, jak si vedli dobře, takže si budete moci vzít příklad z jejich víry (13,7). Mnohé z bitev, které vybojovali, ať v osobním životě nebo ve své službě, budete muset vybojovat také.

Dozvědět se, že se zbožnému pastrovi, jakým byl Jonathan Edwards, stalo, že sbor, v němž sloužil, odhlasoval jeho odvolání, a pochopit, proč k tomu došlo, může být velkým povzbuzením pro pastora, který se potýká s těžkou službou ve své církvi. Uvědomit si, kolika problémy prošel Hudson Taylor se svou China Inland Mission (Čínská vnitrozemská misie), pomůže člověku vydržet, když problémů přibývá. Když občas pomyslím na zklamání, utrpení a pronásledování, které zažil Adoniram Judson v Barmě, řeknu si: „Trochu těch potíží ve službě se dá vydržet.“ Ale ta největší pomoc v našem běhu víry nepřichází od těchto svědků, i když jich jsou mraky.

### ***B. Hlavní motivací k tomu, abychom běželi dále, je Ježíš sám.***

Hlavní způsob, jak „s vytrvalostí“ běžet „závod, který je před námi“, spočívá v tom, že budeme vzhlížet „k původci a dokonavateli víry Ježíši, který pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu. Pomyslete na toho, který snesl od hříšníků proti sobě

takový odpor, ať neochabujete a nezemdlíte ve svých duších“ (12,2-3 KMS). V originále se k podstatnému jménu „víra“ neváže zájmeno „naše“ (jako třeba v ČEP). V řeckém textu je na jeho místě určitý člen: „ta víra“, tedy víra, které je zapotřebí k tomu, abychom vytrvali. Ježíš je původcem či vůdcem takovéto víry a také tím, kdo ji přivádí k dokonalosti či úplnosti. On sám je vším od „A“ do „Z“, sám představuje celou encyklopedii víry.

Jméno „Ježíš“ klade záměrně důraz na jeho lidství. Jako člověk nám Ježíš přesně ukázal, jak máme na tomto světě žít vírou v Boha. Důvěřoval Bohu na začátku své služby, když ho satan pokoušel. Spoléhal na Boha natolik, že mohl prohlásit: „Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce“ (J 5,19). Tvrdil, že říká právě ta slova, která slyší od Otce (J 8,38.40). Důvěřoval Otcí v Getsemane, a když šel na kříž, svěřil mu svou duši. Mezi jeho poslední slova patří zvolání: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“ (Lk 23,46). Ježíš nám tedy od počátku do konce, ale zejména na kříži, ukazuje, jak máme žít vírou. Náš text nám o Ježíši říká pět věcí:

### **1) Ježíš je autor a velitel naší víry.**

Na toto slovo jsme už narazili v Židům 2,10, kde se říká, že Bůh pomocí utrpení učinil původce (či vůdce) našeho spasení dokonalým. Je použito také ve Skutcích 3,15 („Původce života jste zabili“) a 5,31 („toho Bůh vyvýšil jako vůdce a spasitele a dal mu místo po své pravici“). Může znamenat „*autor*“ či „*původce*“ v tom smyslu, že Ježíš je zdrojem života, spasení a víry. Označuje také „*vůdce*“ či „*velitele*“, toho, kdo vede své jednotky, aby jim ukázal cestu. Toto slovo se na Ježíše v souvislosti s naší vírou vztahuje ve všech svých významech. Žádný hříšník není schopen uvěřit v Krista, aby byl spasen, pokud mu Kristus víru sám nedá (Sk 5,31; 11,18; Ef 2,8-9; Fp 1,29). Ježíš ale také sám proklestil stezku víry pro všechny, kteří ho následují. On sám jde před námi a ukazuje nám, jak žít vírou v Boha samotného.

### **2) Ježíš přivádí víru k dokonalosti.**

To znamená, že sám bez nejmenší chyby doběhl závod víry a dal nám tak příklad, jak to správně dotáhnout až do konce. Ale jak říká Pavel, Kristus

také sám vede naši víru k úplnosti: „... a jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (Fp 1,6).

### **3) Ježíš nám ukazuje motivaci k tomu, abychom vírou vydrželi.**

Ježíš „pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž“ (KMS). Tu strašlivou vyhlídku, že má nést naše hříchy, dokázal Ježíš snášet proto, že se upnul k radosti, která byla před ním. Součástí této radosti byla radost z toho, že „přivedl mnoho synů k slávě“ (2,10; srov. Iz 53,10-11). Ta největší radost ale pramenila hlavně z toho, že oslavil Otce, když vykonal to, co mu dal Otec za úkol (J 17). Když se Ježíš ve svém triumfu nad satanem, hříchem, smrtí a peklem vrátil do nebe, andělé propukli v jásot. Na Beránkově svatební hostině se i my budeme radovat, jásat a vzdávat mu slávu (Zj 19,7). Díky tomu, že Ježíš upíral pohled na tuto slavnou radost, dokázal snášet muka kříže.

### **4) Ježíš je pro nás tím největším vzorem v tom, že vírou přestál tu nejtěžší zkoušku v dějinách.**

Ježíš „podstoupil kříž, nedbaje na potupu“ a na všechno nepřátelství, které „musel snést od hříšníků“. Nikdo ještě nepodstoupil horší zkoušku než ukřižování. I jiní lidé byli ukřižováni a další byli mučeni tak strašně, že se to nedá popsat, ale jen Ježíš znal slávu a radost dokonalého vztahu s Otcem v nebi, než přišel na zem. Jen Ježíš sám znal dokonalou svatost své božské podstaty. Opustit nebe a vzít na sebe roli služebníka, poslušně se nechat i ukřižovat jako zástupná oběť za hříchy, je něco, co v lidské historii nemá obdoby.

### **5) Na Ježíši vidíme, jak je víra v konečném důsledku odměněna.**

Ježíš „usedl po pravici Božího trůnu“. Zaujímá to nejvyšší místo v celém vesmíru, postavení, s nímž je spojena všechna vláda i pravomoc. Svatí andělé se před ním klanějí ve zbožné bázni a úctě. Ježíšův případ je sice výjimečný, ale jeho vyvýšení na místo po pravici Božího trůnu nám ukazuje záblesk slávy, kterou budeme celou věčnost sdílet s ním, pokud vírou vydržíme běžet až do konce.



## 5. K TOMU, ABYCHOM VYTRVALI V BĚHU, MUSÍME UPÍRAT POHLED NA JEŽÍŠE.

Všimněme si čtyř věcí:

### ***A. Upřít pohled na Ježíše vyžaduje, abychom se přestali dívat na sebe.***

Doslovný význam slovesa přeloženého jako „s pohledem upřeným“ je „přenést pohled“ od něčeho k něčemu jinému. Jde o to, abychom se přestali dívat na jiné věci a zaměřili zrak na Ježíše samotného. Bible nám říká, abychom zkoumali sami sebe a přesvědčili se, jestli zůstáváme ve víře (2K 13,5). Máme sami sebe zkoumat předtím, než se účastníme Večeře Páně (1K 11,28). Neměli bychom se ale celý život neustále soustředit na sebe, nýbrž na Pána. Ve vašich každodenních chvílích ztišení je dobré se zastavit a zkoumat své srdce. Potřebuji vyznat nějaký hřích? Mám k něčemu špatný postoj nebo jsem v něčem málo věrný? Pak ale obraťte oči k Ježíši a ke všemu, čím jste v něm.

### ***B. Upřít pohled na Ježíše vyžaduje, abychom se spoléhali na všechno, čím pro nás je.***

Pavel často mluví o tom, že jsme „v Kristu“. Křest je obrazem skutečnosti, že jsme s Kristem naprosto ztotožněni v jeho smrti, pohřbu i zmrtvýchvstání (Ř 6,3-5). Když nás satan pokouší pocitem viny kvůli minulým hříchům, nacházíme útočiště v Kristově prolité krvi (Ef 1,7). V Kristu je ke všem Božím zaslíbením řečeno „ano“ (2K 1,20). V Kristu jsme dokonce spolu s ním usazeni na nebesích (Ef 2,6)! Upněme se vírou k těmto pravdám!

### ***C. Upřít pohled na Ježíše vyžaduje, abychom mu důvěřovali, když nám hříšníci křivdí.***

Autor nám říká: „Myslete na to, co všecko on musel snést od hříšníků...“ Sloveso přeložené jako „myslete“ znamená „počítejte“ (a v Novém zákoně se vyskytuje pouze zde). Tak jako Ježíš položil na jednu misku vah radost,

kteřá byla před ním, a na druhou ukřiřování, musíme i my brát v úvahu skutečnost, že čím více jsme oddáni Ježíři, tím více se budou jeho odpůrci stavět na odpor i nám, ať se snažíme chovat sebezdvůřileji (J 15,20). My si ovšem spočítáme, že radost z toho, že Ježíře známe a posloucháme, znamená mnohem víc než všechno odmítnutí, hněv, výsměch nebo cokoli horšího, co pro něj možná budeme nuceni vytrpět.

***D. Upřít pohled na Ježíře je nezbytné pro to, abychom nepodléhali únavě a neztráceli odvahu.***

Doslovný překlad by zněl: „abyste neselhali následkem únavy, kdybyste zemdleli ve svých duřích“. Duchovní selhání nastává v důsledku postupného slábnutí. (B. F. Westcott: *The Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 398.) Stejně jako běžec, který není ve vynikající formě, postupně zpomaluje, až se nakonec zhrouť, zhrouť se nakonec i věřící, který vírou soustavně nevzhlíží k Ježíři. Dnes tomu říkáme „vyhoření“ a zdá se, že mnozí z těch, kdo běží křesťanský maraton, jsou v duři vyčerpaní. Lékem je upřít pohled na Ježíře.

## ZÁVĚR

Jestli vás závod vyčerpává, možná se potřebujete zbavit nějaké přítěže nebo hříchů, které vám překážejí pod nohama. Kdosi poukázal na to, že zlaté závaží je zátěž zrovna tak jako závaží z olova. Pokud běžíte závod víry a přitom se s sebou pokouříte vláčet světské bohatství, utahá vás to. Zahodťte všechno, co vám brání růst ve zbořnosti.

Možná si stěžujete na trasu, kterou pro vás Bůh vytyčil. Vidíte kolem sebe jiné, kteří zahánějí na útěk vojska cizinců a kterým se jejich mrtví vracejí vzkříšení, ale sami přitom bloudíte po pouřtích a horách nebo se skrýváte v jeskyních a roklinách země (11,34-35.38). „To není fér!“ říkáte si. Potřebujete se podrobit pod ruce svrchovaného Boha, který svým dětem přiděluje různé trasy podle svého vlastního uváření. Možná se potřebujete znovu začít soustředit na Ježíře a na radost z toho, že dostanete vavřín

spravedlnosti, který Pán slíbil všem, kdo doběhnou do cíle (2Tm 4,7-8). Nemůžete ovšem běžet závod, když jste k němu nikdy nepřihlásili. Pokud jste nikdy neuvěřili v Ježíše Krista jako ve svého Spasitele a Pána, nestojíte ani na startovní čáře. Pokud k závodu nenastoupíte a nepoběžíte vytrvale až do cíle, žádná medaile vás nečeká.

### OTÁZKY K DISKUZI

1. Jak uvést do rovnováhy úsilí, s nímž máme běžet závod, a Boží moc, která v nás působí? (Viz Fp 2,12-13)
2. Jaká duchovní přítěž (ne nutně hřích) ve vašem životě vám brání dobře běžet?
3. Je vyhoření hřích? Jak se mu vyhnout?
4. V čem spočívá rovnováha mezi sebehodnocením a upíráním pohledu na Ježíše? Jak poznáme, jestli ji neztrácíme?

# BOŽÍ DÍLO SMÍŘENÍ (GN 33,1-17)

*Jaroslav Kernal*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Ve 33. kapitole se po dvaceti letech setkávají dva rodní bratři, dvojčata. Nalezneme zde mnoho podobných věcí – na nich samotných, na tom, co říkají, na tom, co dělají i na okolnostech, v nichž se nacházejí. A přestože se jedná o dvojčata, přestože je zde tolik podobností, tak zde nalezneme i diametrální rozdíly. Střetnutí končí pokojným rozchodem obou bratrů – a každý z nich se nakonec ubírá svou cestou. Každý z bratrů je úplně jiný – připomeňme si některé věci, které jsme už v našem studiu zaznamenali:

## *Rozdíly*

**1. Fyzický vzhled** – ačkoliv tito bratři byli dvojčata, jejich vzhled byl úplně jiný. Ezau byl červenohnědý, chlupatý jako kožíšek (Gn 25,25). Jákob byl holý a hladký.

**2. Vztahy k rodičům** – zatímco Izák miloval Ezaua, Rebeka milovala Jákoba. Láska k dětem od sebe oddělila jejich rodiče.

**3. Záliby** – Ezau našel zálibu v lovu, v toulkách krajinou, byl to muž pole, zatímco Jákob zůstával doma, ve stanech. Držel se matčiny sukně, takže zatímco Ezau byl již ženatý, Jákob žil stále v otcově domě.

To jsou fyzické rozdíly mezi oběma bratry, ale byly zde také rozdíly duchovní, a i ty musíme zmínit:

**4. Boží vyvolení** – ještě před narozením obou chlapců Bůh oznámil jejich matce, že vyvolil Jákoba. Jákob měl dostat Abrahamovo požehnání, Jákob se měl stát nositelem Božího požehnání, skrze něj Bůh požehná všem národům ve světě. Proroci Starého zákona i apoštolové v Zákoně novém tomu rozumí tak, že Bůh vyvolil Jákoba ke spasení, zatímco Ezaua odmítl.

A rozhodně od Jákobova setkání s Bohem v Bételu můžeme jednoznačně vidět rozdíl mezi oběma bratry v rovině „zbožný vs. bezbožný“. Jákob je ten, kdo chodí s Bohem, Ezau je ten, kdo žije podle sebe a Boha neposlouchá, nehledá a nemá s ním žádný vztah.

### ***Podobnosti***

Vedle řady rozdílů, jsou tady také věci společné oběma bratrům.

**1. Požehnání** – oba bratři dostávají požehnání. Ještě před jejich narozením Bůh řekl Rebece, že z obou budou velké národy. Oba také dostali požehnání od svého otce Izáka. Jákob ukradl svému bratrovi požehnání, které měl dostat Ezau – a to byl hlavní důvod, proč chtěl Ezau Jákoba zabít. To nás vede k další podobnosti, kterou je:

**2. Hřích** – oba bratři byli stejní hříšníci. Jákob nebyl vyvolen Bohem pro svoji dobrotu, skvělost a vynikající charakter. Jákob byl hříšník stejně jako Ezau. V některých ohledech dělal i horší věci než Ezau. Byl Jákob = Lstivý.

### ***Nové stvoření***

Bylo to Boží rozhodnutí, Boží láska, Boží dobrota, která vyvolila Jákoba, takže neskončil stejně jako Ezau, ale setkal se s Bohem a od samotného Krista a skrze něj získal požehnání a milost. Viděli jsme, že do 33. kapitoly vstupuje Jákob s novým jménem – Izrael, Zápasí Bůh. Jákob se setkal s Bohem a byl jím proměněn. Proměna to nebyla nijak jednoduchá, bezbolestná nebo nekomplikovaná – trvala dlouhých dvacet let – a ještě zdaleka nebyla u konce! – a byla završena Jákobovým zápasem s Hospodinovým andělem, s Ježíšem Kristem, v závěru předchozí kapitoly. Nyní jde Jákob vstříc svému bratru Ezauovi. Modlí se k Bohu, protože má strach z Ezaua. Hledá Boží milost. A hledá milost také u svého bratra.

## **I. SMÍŘENÍ (v. 1-4)**

33. kapitola začíná příznačně – všechny české překlady kromě E říkají:

- *Jákob pozvedl oči, a hle, viděl... (Gn 33,1 ČSP)*

Předtím pozvedl Jákob oči ve snu (Gn 31,10) a viděl Boží dílo. Nyní pozvedl Jákob oči a spatřil přicházet svého bratra. Ale podívejte se do 10. verše 33. kapitoly – Jákob znovu viděl Boží dílo.

- *...vždyť smím vidět tvou tvář, a to je jako bych viděl tvář Boží. (Gn 33,10)*

Toto nás vede k prvnímu a zásadnímu bodu, který se týká smíření:

### ***Smíření je Božím dílem (v. 1)***

Smíření se na prvním místě týká vztahu mezi Bohem a námi. Ať už se jedná o náš vztah s Bohem nebo náš vztah s druhým člověkem, smíření je vždycky cele Božím dílem. Je to Bůh, kdo ho iniciuje, kdo ho začíná a je to také Bůh, kdo jedná v životech lidí a vede je ke smíření. Jákob pozvedl oči a spatřil Boží dílo. Pozvedl oči a viděl, jak Bůh jedná. A přesně to musíme udělat také my.

- *Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš. (Ž 123,1)*
- *K tobě, Panovníku Hospodine, pozvedám své oči, utíkám se k tobě, nevydej mě smrti... (Ž 141,8)*

Prorok Daniel se tři týdny modlil a postil, a potom:

- *Pozvedl jsem oči a spatřil jsem, hle, jakýsi muž oblečený ve lněném oděvu. (Dn 10,5)*

Daniel se setkal se Synem člověka, s Ježíšem Kristem. Když byli učedníci na hoře proměnění společně s Pánem:

- *Pozvedli oči a neviděli už nikoho jiného, než Ježíše samotného. (Mt 17,8)*

Proto nás Boží slovo vybízí:

- *...hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. (Ko 3,1)*

Jenom tam, u Krista, začíná veškeré dílo smíření. Jenom tam a nikde jinde nalezneme pokoj a milost. Jákob pozvedl oči a viděl. To, co viděl, ho možná v první chvíli vyděsilo – jeho bratr přicházel se čtyřmi sty muži. Nespatriil hned v první chvíli Ezaua jako Božího posla – a to nás vede k tomu, že:

### ***Smíření vyžaduje odvahu a víru (v. 1-3)***

Když Jákob viděl přicházet Ezaua, seřadil svou rodinu. Tady si můžeme všimnout, že vztahy v rodině nebyly v pořádku – byli zde členové rodiny,

kteřé Jákob miloval více a jiní, kteřé miloval méně. Možná tady sehrály svou roli vztahy v Jákobově rodině, kde matka milovala Jákoba a otec Ezaua. V obou případech je to hřích upřednostnit někoho na úkor druhého.

Ovšem třetí verš ukazuje na odvážného Jákoba, kteřý ve víře jde vstříc svému bratru Ezauovi. Postavil se před svoji rodinu, aby čelil nebezpečí jako první. Jákob nevěděl, s čím Ezau přichází a mohl počítat s tím nejhorším.

Na druhé straně si musíme uvědomit, že ani Ezau nevěděl, s čím Jákob přichází – po cestě vstříc Jákobovi potkal několik skupin – velká stáda s pastýři, kteří prohlašovali, že jsou Jákobovo darem pro Ezaua. Ezau si klidně mohl klást otázku, zda to není jen další Jákobova lest, jak proniknout k Ezauovi a zbavit se ho. Oba bratři potřebovali k vzájemnému setkání odvalu. Oba totiž čelili rozkolu, oba si nesli svá zranění z minulosti a pro oba bylo toto setkání velikou výzvou. Ezau byl více horkokrevný, a proto si možná méně uvědomoval všechny tyto věci, Jákob byl více bázlivý a tak vyléval před Bohem svůj strach.

Tady můžeme také vidět to, že Jákob hledá svou odvalu u Boha. Jákob byl odvážný a sám Bůh to potvrzuje na konci předchozí kapitoly, když Jákobovi říká, že zápasil jako kníže s Bohem i s lidmi (v. 32,29). Svůj strach z Ezaua vyléval před Bohem na modlitbách, hledal Boží tvář, hledal Boží milost a Boží požehnání, usiloval o ně a zápasil o ně. Jinak to ani nejde. Pokud chceme odvalu víry, budeme muset zápasit. Budeme muset bojovat na modlitbách, se vším úsilím jít na kolena a hledat Boží tvář. Hledat, prosit, tlouct! Čas strávený v Boží blízkosti nás potom dovede k tomu, že:

### ***Smíření znamená pokoření se (v. 3)***

Jákob – bojovník, padá před svým bratrem na kolena a klaní se. Někteří lidé, dokonce i někteří komentátoři v tom vidí projev zbabělosti. Říkají, že Jákob měl jít jako Izrael, „Zápasí Bůh“ a neklanět se před Ezauem. Jsem ale přesvědčený o tom, že Jákob zde jedná správně. Jákob se totiž pokořuje před bratrem. Jeho jednání ukazuje na to, že činil pokání a že si je vědom své viny, že si je vědom toho, že Ezau je rozhněvaný oprávněně. Jeho postoj

je prosbou o odpuštění za to, co svému bratra provedl. A bez odpuštění se neobejde žádné smíření.

Odpuštění může být záležitostí pouze jedné strany, a je znovu známkou pokoření se před Bohem i před člověkem. V odpuštění jde daleko více o záležitost srdce a postoje vůči druhému člověku – můžete (jako křesťané jste dokonce povinni) odpustit i svým nepřátelům, ale vaši nepřátelé mohou dál žít v nepřátelství proti vám. Ježíš říká:

- *Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení. (Mt 6, 14-15)*

Není to tak, že by Boží odpuštění záviselo na nás, ale skutečnost, zda a jak my sami odpouštíme, ukazuje na to, zda nám samotným bylo odpuštěno. Jestliže vám byly odpuštěny hříchy, potom i vy budete odpouštět. Bude to bolet, bude to vyžadovat modlitby, odvahu a pokoření se. Ale bude to součástí vašich životů. Ale pokud neodpouštíte druhým, potom to ukazuje, že vaše srdce není proměněné Bohem, že tady není Boží odpuštění, jinými slovy: ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení. A to nás vede k poslednímu bodu, který se týká smíření: Zatímco odpuštění se může týkat jenom jedné strany:

#### ***Smíření se týká obou stran (v. 4)***

Když Ezau viděl svého bratra Jákoba, tak:

- *... se k němu rozběhl a objal ho, padl mu kolem krku a políbil ho; oba zaplakali. (Gn 33,4)*

Toto je velmi dojemná scéna, velice dojemný verš. Představte si to: Dva bratři, kteří spolu celý život bojovali, kteří soupeřili o přízeň svých rodičů, kteří na sebe rozhodně nebyli milí, ale jeden chtěl zabít druhého, dva bratři, kteří se posledních dvacet let neviděli, tak nyní přicházejí k sobě a objímají se. Tohle je Boží dílo smíření. Viděli jsme, že Bůh jednal s Jákobem, ale Bůh jednal také s Ezauem. Ezau vytáhl s vojskem proti svému bratrovi, ale nyní běží jako kluk, aby svého bratra objal. Bůh svou milostí působí i v životech



nevěřících lidí, aby obměkčil jejich srdce, aby ho naklonil, tak jak se to líbí Bohu. Dokonce i srdce králů, o nichž v Př 25,3 čteme, že je nelze prozkoumat, stejně jako hlubiny země a výšiny nebes, Bůh naklání podle své vůle:

- *Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí. (Př 21,1)*

Bůh může naklonit srdce lidí, kam se mu zachce. Připomeňme si, co stálo za tímto smířením obou bratrů – Jákob vyléval své srdce před Bohem, modlil se, zápasil s Bohem o Boží milost a požehnání a Bůh sám naklonil srdce jeho bratra, takže si bratři padli do náruče a radovali se.

## II. OBDAROVÁNÍ (V. 5-11)

Smíření je vždycky ziskem pro obě strany. Znamená to odstranění stávajícího nepřátelství a napravení vztahu. Musíme také ale rozumět tomu, že každé smíření znamená obnovení toho, co bylo rozbité, zničené. Jakmile je něco rozbitého, tak i když to opravíme, už to nikdy není stejné jako to původní. Tak je to i s našimi vztahy. Pokud je rozbijeme, tak smířením můžeme dosáhnout určité nápravy, ale nikoliv obnovení do původního stavu. To je něco, co může udělat jenom Bůh svým nadpřirozeným zásahem. A někdy to udělá, jindy nikoliv. Je to jako když rozbijete sklenici a potom ji slepíte. Už nikdy nebude tak krásná – bude opravená – to je smíření, ale už to nebude tatáž sklenice jako předtím. Přesto nás Bůh volá k tomu, abychom usilovali o smíření s druhými lidmi a o nápravu našich vztahů. Někdy to může dlouhá léta jako v případě Jákoba a Ezaua. Zde bylo zranění a bolest nejenom dvacet let – dvacet let uplynulo od jejich posledního incidentu, který byl jenom onou pověstnou poslední kapkou, díky které pohár přetekl. Jednou ze známek opravdového smíření je štědrost, ochota podělit se s druhým, která vyvěrá z proměněného charakteru.

### *Bůh je dárce*

Podívejte se do pátého verše. Znovu tam můžeme vidět Jákobovu pokoru, a také můžeme vidět zdroj Jákobova požehnání – je jím Bůh sám. Jákob jasně

ukazuje Ezauovi, že Bůh mu požehnal. Před dvaceti lety to byl Jákob, kdo chtěl ukrást Ezauovo požehnání a také jej ukradl. Jákob chtěl mít požehnání svým vlastním způsobem. Nyní tentýž – ale Bohem proměněný – Jákob vzdává chválu Bohu a vyznává: On je zdrojem. On je mým požehnáním. Podívej se, jak mi Bůh požehnal. Dává svému bratru dar ze svého požehnání. To bylo něco, co patřilo k tehdejší tradici – přinést dar tomu, koho si vážíme, o kom jsme přesvědčeni, že nás převyšuje, kdo je mocnější, větší. Zde to ukazuje na to, jak se Jákob pokořil před svým bratrem a jak ho považuje za přednějšího než sebe. Dokonce v desátém verši naléhá na bratra, aby přijal tyto dary. Vidíte, co mu Jákob říká – znovu odkazuje na Boha – vidět tvoji tvář, je jako vidět tvář Boží. Přijal jsi mě přívětivě. Jákob vyznává, že vidí Boží dílo za tímto smířením. Vidí, jak Bůh jedná, vidí, že Bůh je dárce tohoto setkání. A z vděčnosti nabízí bratrovi sebe i dary. Nazývá sám sebe bratrovým otrokem – opět a znovu se před svým bratrem pokořuje – a dává svému bratrovi jako dar vděčnosti, jako dar na usmířenou, jak čteme v našem textu. Mimochodem – v tehdejší tradici nepřijmout tyto dary znamenalo pohrdnout druhým, pohrdnout dárce, nepřijmout usmíření. Myslím, že Ezau nechtěl nepřijmout usmíření. Vždyť běžel k Jákobovi, ke svému bratrovi a padl mu kolem krku. Prostě a jednoduše říká:

### ***Bezbožný má dost***

Mám dost, bratře. Všimněte si toho, kdo tato slova pronáší – je to bezbožný Ezau! Jak je vzácné slyšet z úst Božích dětí taková slova. O to vzácnější je slyšet je z úst nevěřících. Boží dítě je spokojené s tím, co má. K tomu ho vede Bůh ve svém Slově, k tomu ho vede Duch svatý, který v něm přebývá a dává mu zakoušet veškerou plnost v Kristu.

- *Jen v Bohu se ztíší duše má, od něho vzejde mi spása. (Ž 62,2)*

Jenom v Bohu může duše nalézt uspokojení, pokoj i dostatek, plnost všeho požehnání, jen v Bohu může duše člověka zakusit milost, která ji odvrací od žádostivosti, od touhy po tom, co mají jiní, od srovnávání. V životech bezbožných všechno toto chybí. Přesto mohou být i takoví, kteří

řeknou: Mám dost. Jsem spokojený s tím, co mám. Mohou to být lidé jako Ezau. Určitě si pamatujete, jak prodal své prvorozenectví za misku čočky. Měl dost na tom, že dostal misku jídla, když měl hlad. I nyní říká: Mám dost. Ale připomeňme si, čím mu jeho otec Izák požehnal, co bylo jeho opravdovým dostatkem:

- *Tvé sídliště bude bez žírnosti země, bez rosy shůry, rosy nebeské. Bude tě živit meč, avšak svému bratru budeš sloužit. Jen když se budeš toulat bez domova, setřeseš jeho jho ze své šíje. (Gn 27,39-40)*

To je ten dostatek? Mám co jíst, mám kde spát? Skutečně je to tak! Za určitých okolností – jak uvidíme za chvíli, to skutečně může být to nejlepší, co člověk má. Pokud je jako David, který říká, že v Bohu se ztiší jeho duše, pokud je jako Pavel, který říká, že když má Krista, tak má všechno a cokoliv jiného může klidně odepsat jako ztrátu. Ale pokud je někdo jako Ezau a říká: Mám dost, bratře, tak nepochopil prázdnotu své duše. Ještě se nezastavil u toho, čím se sytí duchovně, ještě nezatožil po záchraně své duše pro věčnost. Takový člověk může mít skutečně navenek dost – může být bohatý jako Bill Gates, může dokonce získat za své bohatství celý svět, ale:

- *Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život? (Mk 8,36-37)*

Moji milí, tolik lidí dnes pečuje o své bohatství, starají se o to, co budou jíst, a kde budou spát, ale jak málo lidí se stará o svou duši! Jak málo lidí má starost o to, jak bude vypadat věčnost. Jak málo lidí hledá záchranu u Pána. Celý národ Izrael, jenom krátce potom, co je Bůh vyvedl z Egypta, křičel: „V Egyptě jsme měli dost. Chceme zpátky. Raději budeme otroky, ale nacpeme si břicho, než abychom sloužili Bohu a nevěděli, co budeme jíst zítra.“ My sami se proviňujeme v této věci. Tak často se staráme o to, co budeme jíst a pít, co budeme mít na sebe a kde budeme spát, ale kde je starost o duši? Kde je strach z hříchu? Kde je bolest ze zarmoucení Pána? Kde je touha po službě a po společenství s Bohem? Jak často se my sami podobáme Jákobovu bratru! Ale Ezau není sám, kdo zde říká, že má dost:

## *Zbožný má dost*

Z Jákobových úst vycházejí stejná slova, jako z úst Ezauových. Už jsme si ukazovali na podobnosti i rozdílů těchto dvojčat. Nyní se znovu projevuje společná věc, i kontrast. Také Jákob říká, že má dost. Ale kontext je jiný. Podívejte se do verše 11:

- *Bůh se nade mnou smiloval a mám všeho dost. (Gn 33,11)*

Jákob znovu vzdává Bohu chválu za všechny dary, které přijal z Boží ruky. Dokonce tady vyznává, že je služebníkem Boží milosti – Bůh se nade mnou smiloval. Jákob tady vyznává, že to není jeho dílo, že má tolik, ale že to je Boží milost. Tady se životy bratrů znovu liší. Jákob je uspokojen samotným Bohem. Jeho srdce už nelpí na věcech, nelpí na Božím požehnání, jako tomu bylo v minulosti, kdy byl kvůli tomu ochoten podvést svého otce a okrást svého bratra. Nyní je Jákob uspokojen Boží milostí. Pamatujete si na apoštola Pavla? Byl mu dán osten do těla, aby se nepovyšoval, a Pavel říká, že kvůli tomu třikrát volal k Pánu, aby ho tohoto ostnu zbavil:

- *... ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projevuje má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. (2K 12,9)*

Stačí, když máme Boží milost. Nic víc už nepotřebujeme:

- *Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo. (1K 15,10)*

Všechno, co mám a všechno, co jsem, je jenom Boží milost. Na tomto základě může Boží dítě říci – má dost. Mám dokonce víc, takže můžu z toho, co mám obdarovat druhé, sloužit druhým, mohu se podělit o Boží požehnání, protože to není moje zásluha, ale Boží dílo. Srdce, které je smířené s Bohem, srdce, které se díky tomu smiřuje také s lidmi, přetéká touto milostí. Přetéká touhou sloužit druhým, dávat – dávat sebe i dávat z požehnání, kterým ho Bůh zahrnuje. To patří ke smíření. Není to tak, že teď jsme si podali ruce, mezi námi už nic není, ale už také mezi námi nic nebude. Jákob si s Ezauem padl kolem krku a Jákob chtěl zahrnout Ezaua milostí, kterou od Boha dostal, chtěl

se s ním podělit o požehnání, které mu Bůh dal. To je skutečné a viditelné dílo Boží milosti v životě člověka, v srdci věřícího.

### III. POKOJNÝ ROZCHOD (V. 12-17)

Dostáváme se k poslední části této kapitoly, která nám ukazuje na další důsledky smíření. Oba bratři se pokojně rozcházejí. Neobešlo se to bez drobných komplikací, ale nakonec to oba vyřešili a každý z nich jde svou cestou. Oba bratři tady tančí takový tanec kolem sebe – zdá se, že chtějí jeden druhého někam natlačit – tam, kde ten druhý nechce být. Tak se nějak přetahují, jak to bude dál – táhneme spolu, nechám ti tu nějaké lidi, mám březí dobytek, nemůžeme táhnout spolu, nepotřebuju tvoje lidi ...

Toto je dílo smíření – pokojný rozchod. Jákob se bál, že ho bratr zahubí a vyléval před Bohem své srdce, a Bůh se nad ním smiloval. Spatřil bratrovu tvář, zakusil milost odpuštění, usmíření s bratrem. A nyní se v pokoji rozcházejí a my si musíme uvědomit, že nemohli zůstat spolu. Jákob a Ezau se mohli usmířit, obnovit rozbitý vztah. A bylo to správné, že k tomu došlo. Pán nás k takovému jednání vybízí:

- *Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. (Ř 12,18)*

Ale Jákob a Ezau nemohli táhnout dál spolu. Museli se rozejít. Ten důvod je naprosto jasný – je tady zbožný Jákob a bezbožný Ezau. Je tady světlo a tma, a ty nemohou být spolu pohromadě. Nelze táhnout společně jho s nevěřícími. Není možné mít blízké společenství s těmi, kteří tupí našeho Pána. Není možné táhnout s nimi za jeden provaz. Bůh nás volá k pokoji, ale zároveň nás také volá k oddělení se. Poslechněte si, co říká Písmo:

- *Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: ‚Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.‘ A proto ‚vyjděte z jejich středu a oddělte se‘, praví Hospodina ‚ničeho nečistého se*

*nedotýkejte, a já vás přijmu' a ,budu vám Otcem a vy budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů'. (2K 6,14-18)*

Jákob má za sebou dvacet let intenzivní Boží výchovy a naučil se opravdu hodně. Proto se nyní pokojně rozchází se svým bratrem, s nímž si jen před pár okamžiky tak krásně poplakal. Možná zavzpomínali na staré časy, na klukovská léta, omluvili se jeden druhému za to, co si provedli a co je rozdělilo, ale potom se rozcházejí.

Nemohou jít spolu dál.

Křesťané, toto je výzva, která přímo vyplývá z Božího slova. Smiřte se, tak kde můžete, dejte do pořádku své vztahy, pokud je to jen trochu možné. Ale oddělte se od hříchu, rozejděte se s bezbožností, opusťte koalice s nevěřícími a hledejte Pána a jeho království.

# PROUTEK Z KOŘENE JIŠAJOVA (IZ 11-12)

*Jaroslav Kernal*

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Dnes si připomeneme jeden text, který se týká zaslíbení Mesiáše, Iz 11-12. Je to text, který ukazuje na Krista a jeho království a my se podíváme na čtyři věci: 1. na charakteristiku zaslíbeného Mesiáše, 2. na dílo zaslíbeného Mesiáše, 3. na království zaslíbeného Mesiáše, a nakonec na chválu zaslíbeného Mesiáše. Izajáš prorokoval během vlády čtyř izraelských králů: Uzijáše, Jótama, Achaza a Chizkijáše (Iz 1,1). Začal prorokovat v roce, kdy zemřel král Uzijáš (Iz 6,1), tedy v r. 740 př. Kr. Následujících osm let vládl zbožný král Jótam, který „činil to, co je správné v Hospodinových očích, zcela jak to činil jeho otec Uzijáš“ (2Kr 15,24). Proroctví, které dnes máme před sebou, spadá přibližně do druhého nebo třetího roku vlády bezbožného krále Achaza, který:

- *Chodil po cestě králů izraelských. Dokonce dal svého syna provést ohněm podle ohavností pronárodů, které Hospodin před Izraelci vyhnal. Obětoval a páčil kadidlo na posvátných návrších a na pahorcích a pod každým zeleným stromem. (2Kr 16,3-4)*

Po dlouhé vládě zbožného krále Uzijáše (52 let) a relativně krátké vládě jeho syna Jótama (celkem 16 let, z toho 8 let jako spoluvládce se svým otcem, který byl malomocný), nastoupil na trůn bezbožný král a Juda se začal topit v chaosu. Bůh řekl Izajášovi, že jeho službou bude zatvrzování lidských srdcí, ale podívejte se na to, jak to Bůh dělá, nebo čím – na jedné straně soudy (o těch je toho mnoho od šesté do konce desáté kapitoly), ale na druhé straně nádhernými zaslíbeními (a i těch je v těchto kapitolách celá řada – Iz 7,14 – dívka počne ..., Iz 9,1 – lid, který chodí v temnotách ...). V jedenácté a dvanácté kapitole je další takový silný text, který mluví

o Mesiáši. Je to zaslíbení Mesiáše. 730 let před narozením Ježíše Krista o něm Izajáš prorokoval. Co řekl? To je první bod:

## I. POPIS ZASLÍBENÉHO MESIÁŠE (IZ 11,1-5)

Do nastupující temnoty Achazovy vlády zazněla slova radosti a povzbuzení, která ukazovala na mnohem lepšího krále, než jaký vládl v danou chvíli. Izajáš mluví o výhonku, proutku z pařezu Jišajova. Smysl je jasný – bude to potomek krále Davida, který byl synem Jišajovým. Proč se ale mluví o pařezu? V desáté kapitole je Izrael přirovnán k lesu a Bůh je ten, kdo přichází se svým zničujícím soudem. Bude je stíhat svým hněvem, takže je skoro vyhladí (Iz 10,19). Hospodin osekává větve a poráží pyšné stromy, „i ty nejvyšší jsou poníženy“ (Iz 10,33). Slyšte ta strašlivá slova, na konci 34. verše: „Libanón padne rukou Vznešeného.“

Z Jišajova stromu, který vyrostl do pýchy v osobě Achaza, zůstane jenom pařez. Achaz nebyl první ani poslední král, který vyrostl do pýchy. Jeho vnuk, král Menaše, byl nejhorším ze všech potomků Davida. Na konci svého života se sice pokořil před Bohem, činil pokání, obrátil se k Bohu, zničil všechny odporné modly a vedl celý národ k uctívání Hospodina. Přesto pro jeho ohavné modlářství Bůh nechal odvést Izrael do zajetí. Izajáš o tom prorokoval mnohokrát. Ale nebyli to jenom králové, byl to celý Izrael, který měl tvrdé srdce a tvrdou šíji. Neuctívali Boha, ale neustále smilnili s cizími bohy, co bohové nejsou. Proto Izajáš mluví o pařezu Jišajově a o Mesiáši, který přijde. Jaký bude? Bude plný Ducha Božího! Zaslíbený Davidův potomek bude naplněn Duchem. Přesně to se odehrálo na břehu Jordánu, když byl Ježíš pokřtěn Janem Křtitelem. Duch svatý sestoupil jako holubice a Jan o něm vydal svědectví.

- *Ten, který mě poslal křtít vodou, mi řekl: ‚Na koho spatříš sestupovat Ducha a zůstávat na něm, to je ten, který křtí Duchem svatým.‘ (J 1,33)*

Duch moudrosti, rozumnosti, rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy na něm spočinul. Jednal v moci Ducha svatého. Duch



ho vedl na poušť a v moci Ducha přišel z pouště. Když kázal své první kázání v Nazaretě, četl z Písma:

- *Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst. (Lk 4,18)*

A potom řekl – dnes se naplnila tato slova. Na něm spočinul Duch Hospodinův. Byl prodchnut bázní Hospodinovou. Nikdy se ani v nejmenším neprohřešil proti Bohu. Davidův syn, král Šalomoun, byl také velikým králem, byl naplněn moudrostí a nějaký čas dokonce bázní, ale nebyl jí prodchnut natolik, aby jeho srdce nezabloudilo. Jeho ženy odvedly jeho srdce od Hospodina, takže neuctíval Boha celým srdcem. Ale Ježíš vždycky miloval svého nebeského Otce celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a ze vší své síly. Nikdy se ani myšlenkou nebo motivem neprovinil proti Bohu. Ačkoliv byl z pařezu Jišajova, byl cele člověkem, byl také Božím synem, proto mohl soudit, nikoliv podle toho, co vidí oči a slyší uši, ale skutečně spravedlivě. Kdo je něčeho takového schopen? Nikdo! Jen samotný Bůh je schopen soudit spravedlivě a rozhodovat vždycky podle práva.

Čtvrtý verš mluví o žezlu jeho úst, jímž bude bít zemi a dechu jeho rtů, který usmrtí svévolníka. Jan popisuje oslaveného Ježíše:

- *Z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč. (Zj 1,16)*

A když odsoudil šelmu a jejího proroka, pobil všechny ostatní mečem, který vycházel z jeho úst (Zj 19,21). Ten meč je slovo Boží, evangelium, které je mocí ke spasení pro ty, kteří věří, ale mečem záhuby pro všechny, kteří se vzpírají Kristu.

- *Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. (Iz 11,5)*
- *A viděl jsem nebesa otevřená, a hle, bílý kůň, a na něm seděl ten, který má jméno Věrný a Pravý, neboť soudí a bojuje spravedlivě. (Zj 19,11)*

Sedm století před narozením Pána Ježíše Krista, Izajáš mluví o velikém králi z rodu Jišajova, o Davidovi, který bude vládnout. Je to člověk, ale je

současně popisován jako Bůh sám. Všechny atributy, které zde vidíme – modrost a rozumnost, rada a síla, poznání a bázeň, právo a spravedlnost, věrnost i soud – to jsou vlastnosti Boží. V takové míře, v jaké o nich mluví tento text, nemohou být vlastní žádnému člověku. Jenom Kristus, protože je Syn člověka i Syn Boží v sobě může spojit to všechno. Tento Mesiáš byl zaslíben, a když se naplnil stanovený čas, přišel a ujal se svého úkolu, přišel a ujal se vlády. Jaké je jeho dílo?

## II. DÍLO ZASLÍBENÉHO MESIÁŠE (IZ 11,6-9)

Následující verše jsou trochu zvláštní a lidé je někdy používají nejrůznějším způsobem. Někteří se jimi snaží dokázat, že v nebi budou zvířata, jiní je vztahují na tisícileté království, které bude zde na zemi. Nemyslím si, že Izajáš chtěl popisovat, co bude v nebi, ani nezastávám názor, že mluví o tisíciletém království. Bylo by to zvláštní milénium, kde by podstata zvířat i jejich těla byla změněna, takže by lev žral slámu, srdce nevěřících by na čas byla přitahována k tomu, aby se doptávali na Hospodina (v. 10), aby se o něco později vzbouřili proti Hospodinu, Hospodin by vztyčenou paží dobýval pozůstatek svého lidu z pronárodů, které se doptávají na Hospodina, a zatímco vlk bude mít povahu beránka, Boží lid se vrhne na Pelištejce, Moábce a Edómce, odvěké nepřátele Izraele, a oloupí syny východu (v. 14). Ani v samotném kontextu ani v kontextu evangelia, které mluví o lásce k nepřítelům, mi to nedává žádný smysl. O čem tedy Izajáš mluví? Myslím, že to není složité. Izajáš odkazuje na Eden. Dělá to už v pátém verši, kde bude Mesiáš oděn rouchem věrnosti a spravedlnosti. A dělá to i zde.

V šestém verši popisuje lovce a jeho kořist. Ale mezi lovcem a kořistí není nepřátelství. Malý hoch bude vodit zvířata – nejen, že mezi nimi bude moci být, ale povede je, bude nad nimi vládnout. Vlk a beránek, levhart a kůzle. Nemůžete ty dva dát k sobě, pokud se nezmění jejich přirozenost. Ale přesně to dělá evangelium. Co je staré pominulo, hle, je tu nové (2K 5,17). Zeď mezi Židy a pohany byla rozbořena Kristovým křížem (Ef 2,15) a Bůh

z nich stvořil jednoho nového člověka. V Kristu jsme odložili staré lidství a obnovujeme se do nového lidství, které je stvořené k Božímu obrazu (Ef 4,22-24). V Kristu se lidé vrací k tomu, k čemu je Bůh stvořil a povolal – aby vládli nad celou zemí a rozšířili jeho království na celou zemi, aby celou zem naplnili Božím obrazem (Gn 1,27-28).

V sedmém verši vidíme, že je tu jednotná strava i stejné chování naprosto odlišných tvorů, jako je kráva a medvědice, lev a dobytče. Jejich proměna je zjevná, je viditelná. Je to proměna nitra, a ačkoliv jsou navenek stále rozdílní, spojují je jejich způsoby, jejich chování a jejich strava. To je popis Božího lidu. To je charakteristika Božího lidu. Evangelium mění povahu i jednání lidí. Kde není zjevná tato změna, tam není moc evangelia. Jenom kříž Pána Ježíše Krista může proměnit zuřivého násilníka Pavla v pokorného služebníka Kristovy církve, jenom kříž mění bázlivé učedníky v odvážné zvěstovatele evangelia, jenom moc kříže může změnit chamtivé srdce celníka Zachea ve štědré srdce Kristova učedníka. Jenom moc kříže může změnit zloděje v dárce, cizoložnou ženu ve věrnou manželku, arogantního surovce v něžného služebníka. Kříž mění lidská srdce. Ta proměna vychází ze srdce a proniká do celého člověka – zasahuje jeho mysl, jeho jazyk, jeho jednání, jeho postoje. Je tady nový člověk, který se sytí chlebem Božího slova – je jedno jestli to byl král nebo kmán, jestli to byl rybář nebo učenec – jejich společným pokrmem je Boží slovo a jejich novým jednáním je pokoj a vzájemná láska. To je dílo Kristova kříže nyní. O tom mluví Izajáš v obrazech, které si půjčuje z prvních kapitol knihy Genesis.

Osmý verš odkazuje na nepřátelství, které Bůh položil mezi ženu a hada. To nepřátelství je pryč. Zlo je překonáno, přemoženo a bude definitivně vyhlazeno. Další verš říká:

- *Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. (Iz 11,9)*

Zemi naplní poznání Hospodina. To je dílo Mesiáše. To je nová smlouva, která byla zpečetěná Kristovou krví. O ní čteme:

- *A toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, praví Hospodin: Dám své zákony do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Pak už nebude učit druh druh a bratr bratra a nebude vybízet: ‚Poznej Pána‘, protože mě budou znát všichni, od nejmenšího až do největšího. Slituji se nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy už nevzpomenu. (Žd 8,10-12)*

Boží syn přišel, aby vykonal toto dílo spasení. Bůh zaslíbil, že pošle Mesiáše, který svým dílem změní srdce i jednání lidí. Lukáš popisuje první učedníky v Jeruzalémě těmito slovy:

- *Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha a byli všemu lidu milí. (Sk 2,46-47)*

To je moc a dílo zaslíbeného Mesiáše. Ale Izajáš nezůstal jen u popisu tohoto díla, ale mluví také o:

### **III. KRÁLOVSTVÍ ZASLÍBENÉHO MESIÁŠE (IZ 11,10-16)**

Podívejte se do desátého a jedenáctého verše. Spasení je zaslíbeno pronárodům. Izrael byl zvláštní Boží lid. Byl Božím lidem ve zvláštním slova smyslu – Bůh se rozhodl oddělit si tento lid pro sebe, a ukázat na nich svou slávu. Starozákonní Izrael je tělesným nevěřícím obrazem skutečného Božího lidu. Bůh na Izraeli ukázal jak své požehnání – protože uprostřed tohoto nevěřícího lidu byl vždy také ostatek věrných, které si Bůh zachoval pro sebe a kteří byli skutečným duchovním Božím lidem, ale současně na Izraeli Bůh ukázal také své soudy.

Ale tady mluví o chvíli, kdy pozve také další pronárody, aby byly jeho svatým lidem, aby tito lidé žili pod vládou proutku z pařezu Jišajova, aby vyhledávali kořen Jišajův. Bůh sám říká, že získá pozůstatek svého lidu, který je mezi pronárody. Jedná se o všechny, které si před stvořením světa vyvolil, aby přijali podobu Božího syna (Ř 8,28-30). Bůh vztáhne svou ruku a přivede je na Sión. Shromáždí pravý Boží lid ze všech stran. Ale neshromáždí je na nějaké konkrétní místo, protože už skončila doba, kdy

Bůh žádal, aby ho lidé uctívali ve chrámu v Jeruzalémě, a je tady doba, kdy ten, kdo Boha uctívá, uctívá ho v Duchu a v pravdě. Bůh shromažďuje svůj lid kolem svého Syna, který je hlavou Božího lidu, který je vykupitelem Božího lidu, který je tou korouhví, napřaženou k pronárodům. Bůh shromažďuje svůj lid, církev, skrze kázání evangelia. Ježíš poslal učedníky ke všem národům a přikázal jim, aby z nich činili učedníky a učili je všechno, co jim přikázal (Mt 28,18-20). Zaslíbil svým učedníkům moc Ducha svatého, který na ně sestoupí, takže budou svědky Ježíše Krista v Jeruzalémě, a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země (Sk 1,8).

Boží lid bude sjednocený Božím Duchem na základě Božího slova kolem Božího Syna. Už nebude rozdělení v Božím lidu, jako byl rozdělení v Izraeli, kde Efrajim, severní království, bojoval proti Judovi, což bylo jižní království. Boží lid bude jednotný a společně půjde do celého světa a bude kázat evangelium všem národům. Doslova se vrhne na pronárody a oloupí je o ty, kdo jsou povoláni ke spáse. Moc evangelia bude vytrhovat z temnoty hříchu a smrti, a bude přenášet spasené do Kristova království. Moc evangelia bude ale také soudit všechny, kdo odmítnou dobrou zprávu. Kristovo království se bude šířit až na sám konec země. Přesně to se děje od Kristova příchodu a bude završeno těsně před Kristovým druhým příchodem nebo současně s ním. Evangelium se musí rozšířit do každého národa, ke každému jazyku, do každé etnické skupiny, protože všude má Bůh své vyvolené. Ve Zjevení vidí Jan veliký chvalozpěv určený Kristu:

- *Jsi hoden přijmout tu knihu a rozlomit její pečeti, protože jsi byl obětován, svou krví jsi Bohu vykoupil lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras a učinil je královským kněžstvem našeho Boha; a ujmou se vlády nad zemí. (Zj 5,9-10)*

Izajáš o tom mluvil osm století před tím, než se tyto věci začaly realizovat. Krok za krokem Bůh naplňoval svůj plán. Krok za krokem připravoval dílo spasení. Ukazoval stále jasněji a zřetelněji na Mesiáše. Používal všechny národy a události ve světě k tomu, aby evangelium mělo otevřenou cestu. Odvedl Izraelce do zajetí v Babylóně kvůli jejich hříchům.

Vyhnal je z jejich země a během následujících staletí je rozesel od Indie po Anglii. Tam všude v prvním století žili Židé, tam všude měli své synagogy. Tam všude četli Písma Starého zákona – a obvykle je četli v jazyce, který zavedl Alexandr Veliký, když dobyl půl světa od Makedonie k řece Indu – v řečtině. A když Římané porazili Řeky, zavedli přísnou římskou správu v celé říši, která mimo jiné znamenala kvalitní infrastrukturu, tedy cesty, po kterých se dalo rychle a bezpečně cestovat, znamenalo to bezpečí v rámci římské říše. Takže když se narodil Spasitel v Betlémě a dokonal své dílo spásy na Golgotě za hradbami Jeruzaléma, mohla se zvěst evangelia o Kristově dokonaném díle na kříži během několika desítek let rozšířit do celého tehdejšího světa. A kamkoliv učedníci přinesli evangelium, tam obvykle našli také Židy, kteří měli Boží slovo, takže i pohané, kteří uvěřili, měli snadný přístup k Božímu slovu. A postupně se evangelium dostává také za hranice římské říše. Ke Keltům na severu a západě Anglie, ke Germánům, ke Slovanům a k dalším a dalším národům. Den za dnem se blíží okamžik, kdy celá země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, kdy vejde plný počet pohanů, kdy poslední z vyvolených bude zachráněn a Pán Ježíš Kristus přijde znovu pro svůj lid. Jeho lid bude navždy s ním a země se všemi jejími skutky bude postavena před soud.

Podívali jsme se na popis zaslíbeného Mesiáše, ukázali jsme si jeho dílo, moc evangelia, viděli jsme jeho království, které se šíří až na konec země. Když přemýšlíme o těchto slavných věcech, nemůže z našich úst znít nic jiného, než čím přetéká naše srdce:

#### **IV. CHVÁLA ZASLÍBENÉHO MESIÁŠE (IZ 12,1-6)**

Ve dvanácté kapitole pokračuje Izajáš oslavnou písní, žalmem, který je chválou Hospodina a jeho díla. Jedná se o završení celého oddílu od začátku šesté kapitoly až do konce jedenácté. Ten text začíná osobní chválou zachráněného srdce.

- *V onen den řekneš: „Vzdávám tobě chválu, Hospodine! Rozhněval ses na mě, tvůj hněv se však odvrátil a potěšils mě.“ (Iz 12,1)*

I my jsme byli mrtví ve svých vinách a hříších, byli jsme otroky ďábla a byli jsme dětmi Božího hněvu. Ale Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Poznali jsme jeho svatý hněv, který se obrací proti každému hříchu, poznali jsme svůj tragický stav, že nemůžeme nikdy obstát před svatým a spravedlivým Bohem. Pochopili jsme vzbouřenci proti Bohu a prosili jsme o milost. Jestli se Bůh nesmiluje, nemůže být nikdo zachráněn. A když jsme se pokořili před Bohem, Bůh od nás odvrátil svůj hněv – ne proto, že jsme se pokořili, ale proto, co udělal zaslíbený Mesiáš na kříži Golgoty – že vzal naše hříchy na sebe a zaplatil za ně plnou cenu, tedy smrt. Zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšní. A když nás Bůh přitáhl k němu, když nám dal poznat naši hříšnost, jeho svatost, Kristův kříž jako jedinou cestu spasení, když nám dal nové srdce, které věří, tehdy se odvrátil jeho hněv od nás a potěšil nás, protože z nás udělal své děti. Od té chvíle společně s Izajášem vyznáváme a zpíváme:

- *Hle, Bůh je má spása, doufám a jsem beze strachu. Hospodin, jen Hospodin je má záštita a píseň, stal se mou spásou. (Iz 12,2)*

Haleluja! Každé znovuzrozené srdce se raduje z Hospodina.

- *S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy. (Iz 12,3)*

Každé znovuzrozené srdce s radostí pije vodu Božího slova, sytí se Božím slovem, s radostí čerpá, s radostí kope v Božím slově, s radostí roste ve společenství svatých, s radostí uctívá Boha společně s dalšími vykoupenými. Znovuzrozené srdce nemůže zůstat se svou radostí osamělé, ale touží po společenství, aby mohlo vyznávat společně s ostatními to, co Izajáš:

- *V onen den řeknete: „Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno! Uvádějte národům ve známost jeho skutky. Připomínejte, že jeho jméno je vyvýšené.“ (Iz 12,4)*

První tři verše byly osobní chválou, ale nyní je tu chvála společná, nyní je tu společenství Božího lidu, společenství vykoupených, kteří vzývají jeho jméno, kteří uvádějí ve známost jeho skutky, kteří připomínají, že jeho jméno je vyvýšené. Tady je, moji milí, nádherný popis uctívání – sám Bůh nám ukazuje, co má být obsahem naší chvály – on sám, jeho dílo, jeho

velikost, jeho sláva. Naše chvála neslouží jenom k potěšení našeho srdce, ale slouží také budování svatých a k šíření známosti Hospodina mezi pronárody. Proto Izajáš pokračuje:

- *Zpívejte Hospodinu, neboť vykonal důstojné činy, ať o tom zví celá země! (Iz 12,5)*

Boží lid společně pozvedá svůj hlas ke chvále Bohu. Boží lid oslavuje Boha za jeho věrnost, protože všechno, co zaslíbil, také splnil. Bůh poslal svého Syna, který se narodil z ženy, ale byl počat Duchem svatým, aby na svém těle vzal hříchy svého lidu na kříž a do hrobu. Ten čin sám o sobě neměl na sobě ani nejmenší důstojnost – Boží syn visel na kříži jako zločinec, byl tam nahý, zbrocený krví, zbičovaný, s trnovou korunou na hlavě a s rukama a nohama přibitýma na dřevo kříže. Potupně umíral mezi dvěma zločinci. Lidé se mu vysmívali a pokoušeli. A nakonec ho probodli kopím – ten uzel svalů a zbytků života. Ale co obsahoval ten jediný čin, který přinesl spravedlnost všem, kteří v něj věří? Jejich hříchy byly přikryty jeho krví. Jejich vzpoura byla odstraněna. Boží hněv namířený proti nim byl usmířen. Pokuta za hřích byla zaplácena. Bývalí nepřátelé Boží se stali Božími dětmi. Nositelé smrti a satanových pout se stali dědici spolu s Kristem. Na kříži:

- *... odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Ko 2,15)*

Proto Izajáš končí svůj chvalo zpěv těmito slovy:

- *Jásej a plesej, ty, která bydlíš na Sijónu, neboť Veliký je ve tvém středu – Svatý Izraele. (Iz 12,6)*

Narodil se Boží syn a bylo mu dáno jméno Immanuel, Bůh s námi. Radujte se, protože Bůh sám navštívil svůj lid. Radujte se a jásejte, protože zaslíbený Mesiáš přišel a dokonil dílo naší spásy. Radujte se, protože Bůh je s námi a bude s námi navěky. Amen



*Vydává Jaroslav Kernal*

*Soli Deo Gloria*

*Praha © 2020*